

RETROSPECTIVA TURULUI DIVIZIEI A (III)

MIŞCAREA ÎN TEREN (cu multiplele ei implicaţii)

„CĂLCÎIUL LUI ACHILE" AL ECHIPELOR NOASTRE

S-o spunem din capul locului : în ceea ce priveşte ORGANIZAREA DE ANSAMBLU A JOCULUI — capitol esenţial şi în fotbalul actual — prima parte a campionatului Divizie A, ediţia 1973/74, nu ne-a oferit noutăţi. De altfel, se cuvine a fi deschisă o paranteză pentru a spune că, în materie de sisteme de joc, lucruri noi nu ne-a oferit nici ultimul turneu final de Campionat mondial — „tîrgul internaţional" la care expun, fireşte, din raţiuni competitive, marile echipe ale lumii, cele purtătoare de idei novatoare — şi, se pare, că nici „Weltmeisterschaft"-ul, fie-ne permisă o anticipare la temă, nu va inova în această direcţie.

Ca şi în ediţiile precedente, la echipele noastre divizionare A a fost caracteristică preocuparea de ÎNTĂRIRE A FRONTULUI DEFENSIV, în adîncime şi de-a latul terenului, şi, în acest scop, ele au acordat, în continuare, credite variantei 1—4—3—3, o formulă de start mai mult folosită de echipele noastre — prin garanţia de echilibru pentru ambele faze fundamentale — chiar şi în jocurile susţinute pe propriul teren.

Din cei trei de la mijloc, unuia dintre jucători i-au revenit misiuni specializate pentru susţinerea defensivei (**Dinu** — la Dinamo, **Angelescu** — Rapid, **Schepp** — U.T.A., **Mustăţea** — F.C. Argeş, **I. Constantinescu** — F.C. Constanţa, **Ion Ion**, apoi **Dumitriu IV** — Steaua **Ciocîrlan** — Sportul studenţesc, **Romilă II** — Politehnica Iaşi, **Puşcaş** — C.S.M. Reşiţa, **Cadar** — Steagul roşu, **Hurloi** — „U" Cluj), în timp ce măcar unul, de regulă doi, dintre mijlocaşi, a avut sarcini în plus, de sprijinire a atacului : **Moldovan** şi **Radu Nunweiller** — Dinamo, **Marin Stelian** şi **Rişniţă** — Rapid, **Domide** şi **Broşovschi** — U.T.A., **Marian Popescu** — F.C. Argeş, **Vigu** — F.C. Constanţa, **Oct. Ionescu** — Sp. studenţesc, **Simionaş** — Politehnica Iaşi, **Beldeanu** — C.S.M. Reşiţa, **Ghergheli** — Steagul roşu, **Anca** — „U" Cluj, **Surdan** — „Poli" Timişoara ş.a.m.d.

Lipsesc din exemplele noastre, pentru ilustrarea ambelor funcţii, mijlocaşii Universităţii Craiova, deşi nu s-ar putea spune că tocmai liderul ar fi fost privat de jucători ai liniei mediane cu asemenea specializări. Ei lipsesc, însă, pentru justificatul motiv că ÎN JOCUL ECHIPEI LUI CERNĂIANU A FOST MANIFESTĂ O ANUMITĂ PARTICULARITATE, pe care n-au avut-o celelalte formaţii, provenită din existenţa în cadrul lotului craiovean a trei stoperi de meserie, **Boc, Deselnicu** şi **Bădin.** Trei fundaşi centrali, folosiţi, cu precădere, din primul minut în partidele susţinute în deplasare, şi care, mai pregnant decît în evoluţia celorlalte divizionare A, i-au permis Universităţii Craiova să-şi desfăşoare jocul de atac de o manieră mai variată, axîndu-l pe două situaţii caracteristice : a) atacul POZIŢIONAL (aflată în posesia mingii, întreaga echipă urcă în ofensivă şi se desface în evantai spre aripi) ; b) CONTRAATACUL, modalitate de replică ofensivă avînd la bază cedarea deliberată a mijlocului terenului.

Fireşte, aşa cum sugeram în rîndurile de mai sus, această armă a contraatacului a fost folosită cu predilecţie şi cu eficacitate sporită în partidele susţinute în deplasare, cînd trio-ul stoperilor de care vorbeam, reunit într-un bloc omogen şi asaltat de obişnuita ofensivă a gazdelor, oferea un cîmp mai prielnic de exprimare sistemului „beton-contraatac", betonul, deloc rigid (asigurat, îndeosebi, de Boc, un libero modern, Deselnicu şi Bădin), constituind, totodată, prima rampă de lansare a rapidelor şi inventivelor aripi **Marcu** şi **Ţarălungă.**

JUCĂTORUL POLIVALENT — O RARA AVIS...

Aceasta fiind, în linii mari, organizarea de ansamblu a divizionarelor A, în ton cu ceea ce se aplică, în genere, la ora actuală, peste hotare, în materie de sisteme, să vedem ce anume mai menţine diferenţa (vizibilă) între jocul practicat de echipele noastre şi cel al formaţiilor străine cele mai reprezentative cu care, nu o dată, îşi măsoară forţele în partidele oficiale ale cupelor europene. Nimic altceva decît MIŞCAREA ÎN TEREN, acea dinamică amplă, aproape perpetuă (de flux şi reflux, în funcţie de cele două faze fundamentale, de atac şi de apărare) la partenerele de întrecere de peste hotare, în puternic contrast cu ceea ce ne-au oferit reprezentantele fotbalului nostru pe parcursul primei jumătăţi a campionatului Diviziei A.

Detailînd puţin „fenomenul", trebuie spus că în timp ce fotbalistul reputatelor formaţii străine este astăzi un JUCĂTOR DE TIP POLIVALENT, ÎNDEPLININD, INDIFERENT DE POSTUL PE CARE-L OCUPĂ ÎN ECHIPĂ, TRIPLE SARCINI : **de apărare, de pregătire a acţiunilor ofensive şi de finalizare,** fotbaliştii noştri, în stare să execute un asemenea rol, sînt foarte puţini, constituindu-se în nedorite excepţii. Ceilalţi, chiar dacă posedă mijloacele tehnice necesare, nu pot fi îndeajuns de folos echipelor lor, deoarece, neînarmaţi suficient din punct de vedere al pregătirii fizice, nu îşi pot duce la îndeplinire sarcinile decît cu mari pauze în timpul celor 90 de minute ale jocului.

Din acest trist adevăr (constatat de însuşi Colegiul central al antrenorilor, cu prilejul analizei efectuată al sfîrşitul turului şi însuşit şi de către conducerile tehnice ale divizionarelor A) rezultă, desigur, şi concluzia de ansamblu a forului mai sus amintit şi potrivit căreia NIVELUL VALORIC AL FOTBALULUI PRACTICAT LA PRIMUL LUI EŞALON A LĂSAT MULT DE DORIT, JOCURILE ÎNTR-ADEVĂR BUNE ALE TURULUI DE CAMPIONAT PUTÎND FI NUMĂRATE PE DEGETELE UNEI SINGURE MÎINI.

Pregătirea unilaterală a celor mai mulţi dintre jucătorii Diviziei A, corelată **cu limitata lor capacitate de efort,** sub cerinţele eşalonului în care evoluează, explică, fireşte, acea monotonie caracteristică celor mai multe dintre întîlnirile programate într-o etapă de campionat, tabloul cenuşiu al partidelor şi, în ultimă analiză, şi sărăcia fazelor de poartă, a acelor faze realmente periculoase care să anunţe şi golul. Acel gol care, — fără să fie unicul criteriu de apreciere a valorii unei partide, a gradului ei de spectaculozitate — se lasă mult aşteptat în întîlnirile divizionarelor A şi, **atunci cînd, în sfîrşit, golul vine, el poartă deseori pecetea hazardului, în loc să fie consecinţa unor faze bine lucrate, la capătul cărora jucătorii în atac să-i fi pus, realmente, în situaţie de „şah-mat" pe adversarii care se apără.**

Ştim, în orice echipă principalii oameni de gol sînt jucătorii cărora li se încredinţează posturile de înaintaşi centrali, manevrele ofensive vizînd pentru finalizare, îndeosebi, pe vîrful central ; dar clasamentul golgeterilor stabilit la finele turului de campionat este şi el elocvent în a demonstra dinamica „economică" în care acţionează echipele noastre, aflată într-o legătură atît de strînsă cu penuria mijloacelor tehnico-tactice, folosite de jucătorii care le alcătuiesc.

Ei bine, cercetînd lista marcatorilor pînă la locul 20, putem observa că numai doi dintre ei (**Broşovschi** — mijlocaş şi **Bungău** — aripă falsă) nu sînt înaintaşi centrali, nemaivorbind că şi cifra cu care sînt creditaţi, fiecare în parte, este şi ea destul de modestă : 7 goluri, din 17 partide ; modestă, dar poate stîrni o adevărată invidie printre înaintaşii-aripi clasice, absenţi cu desăvîrşire de pe lista primilor... 20 !

Şi aici, însă, la acest capitol, extremele liderului fac figură onorabilă dovedindu-se cele mai productive printre colegele de meserie. Înscriind fiecare cîte 4 goluri, **Marcu** şi **Ţarălungă**, sînt bine distribuiţi în economia atacului, ei servind, şi prin aportul la finalizare, ideea de joc a ansamblului, care, aşa cum am văzut în aceste rînduri, a căpătat o forţă mai mare de exprimare şi datorită unei varietăţi în mijloacele ofensive.

La aceleaşi nedorite concluzii vom ajunge folosindu-ne şi de exemple colective, oferite de divizionarele A în întreg ansamblul lor, exemple din care reiese că, în anumite partide, pe parcursul celor 17 etape ale turului, au fost patru echipe care n-au reuşit să expedieze nici un şut pe spaţiul porţii adverse, timp de 90 de minute : **U.T.A.** în etapa a III-a, în meciul cu Steaua, la Bucureşti ; **A.S. Armata Tg. Mureş** — etapa a XI-a, cu Steagul roşu, la Braşov ; **Steagul roşu** — etapa a X-a, cu C.S.M. Reşiţa, în deplasare ; **Rapid** — cu F.C. Constanţa, în etapa a XVI-a, de asemenea în deplasare.

Un număr şi mai mare de echipe (8) au avut în unele meciuri evoluţii atît de şterse, încît n-au reuşit să şuteze în 90 de minute decît o singură dată pe spaţiul porţii adverse. Acestea sînt : **Rapid** (în etapele VIII, IX şi XIV), **Steagul roşu** (V şi VII), **Sport Club Bacău** (IV şi XII), **Politehnica Timişoara** (VII), **A.S. Armata Tg. Mureş** (XVI), **C.F.R. Cluj** (XIV), **Steaua** (VII) şi **Dinamo** (XII). Da, într-adevăr, nu este vorba de nici o greşeală, printre aceste formaţii s-au numărat şi bucureştenele Dinamo şi Steaua...

„TACTICA FRICII"

Folosindu-se de exemplele de mai sus, culese de la jocuri disputate în deplasare, am ajuns, vrînd-nevrînd, la un alt subcapitol al subiectului nostru şi pe care l-am putea intitula „TACTICA FRICII". Un fenomen ţinînd mai puţin de insuficienta pregătire tehnico-fizică a divizionarelor A şi mai mult de o anumită MENTALITATE a lor, aceea de a aborda jocurile, în deplasare, neîncrezătoare în forţele lor, fără cel mai mic sentiment de speranţă în obţinerea victoriei, mentalitate care le determină să se limiteze la o abordare unilaterală a jocului, prin cantonarea întregului efectiv în propria jumătate de teren, cu unica grijă de a „baricada reduta" din preajma porţii. Un antijoc care, nu o dată, a condus la scopul propus — obţinerea „marelui punct" şi, uneori, chiar a victoriei — alimentînd, astfel, credinţa, în rîndul jucătorilor şi, ceea ce este mai grav, şi a antrenorilor, că „tactica" folosită este indicată şi că, deci, mai poate fi repetată.

Un singur „amănunt" ignoră adeptele antijocului şi anume acela că „tactica" aici amintită contribuie la degradarea ideii de întrecere sportivă, răpindu-i din atributele de ordin estetic pentru care a fost creat fotbalul.

În sfîrşit, împreună cu celelalte carenţe de fond de care am vorbit, „tactica fricii" a coborît şi ea nivelul valoric al jocurilor în prima parte a campionatului, făcînd ca raportul dintre partidele de calitate şi cele slabe să fie net defavorabil primelor.

IMPLICAŢIILE „BLOCULUI FUNCŢIONAL"...

A venit vorba, tangenţial, în prezentul articol de un fapt tratat, fatalmente, şi de primele două materiale ale retrospectivei noastre pe marginea desfăşurării primei părţi a campionatului Diviziei A ; şi anume de INTERFERENŢA DIVERŞILOR FACTORI AI ANTRENAMENTULUI, ÎN REALIZAREA JOCULUI ARMONIC SPRE CARE SE TINDE.

A rezultat, aşadar, din „uvertura" analizei, cum insuficienta pregătire fizico-atletică constituie un impediment de prim ordin în realizarea marcajului „om la om" de către unele echipe (exemplul cel mai tipic oferindu-l formaţia Sportul studenţesc) animate de cele mai bune intenţii. A reieşit, apoi, în continuarea retrospectivei, că unele deficienţe evidente în jocul echipelor noastre în materie de execuţii tehnice, înăbuşe din faşă strădaniile pe planul realizărilor tactice.

Şi, cum interferenţele în materie de factori se produc în absolut toate sensurile, angrenînd multiple relaţii, dat fiind profilul prezentului articol, vom încheia rîndurile noastre prin a arăta, succint, şi modul în care o bună organizare a ansamblului, înţelegînd prin aceasta o raţională dispunere a forţelor, condiţionează reuşitele la ceilalţi factori. Şi vom vedea, fie-ne permisă măcar această singură observaţie, că ACELE ECHIPE CARE ACŢIONEAZĂ ÎN TEREN CA UN TOT UNITAR — ÎN AMBELE MOMENTE FUNDAMENTALE ALE JOCULUI, DE ATAC ŞI DE APĂRARE — AU UN PROCENT MULT MAI MARE DE REUŞITE ÎN EXECUŢIILE TEHNICE ; apropierea liniilor permiţînd componenţilor echipei să se sprijine reciproc, favorizînd o mai bună circulaţie a mingii — în situaţie de atac sau înlesnind într-ajutorarea, la dublaj sau la acoperire, cînd echipa nu se mai află în posesia mingii.

Păstrarea distanţei — o cerinţă, repetăm, de ordin tactic — permite echipei care se supune acestui principiu să acţioneze mai economicos, atît din punct de vedere al jucătorului luat individual, cît şi din acela al ansamblului, înlesnind o desfăşurare şi o repliere mai logică, menită să întreţină şi o bună stare de spirit, pe întreaga durată a partidei, un sentiment de permanentă încredere în potenţialul de joc al echipei, şi el un element absolut necesar în abordarea unei dispute de înalt nivel.

PE ZONE DIVERSE, ÎN FUNCŢII MULTIPLE...

Este de necontestat faptul că toate echipele mari au în componenţa lor o serie de jucători valoroşi, adevăraţi virtuoşi ai balonului şi posedînd o excelentă pregătire fizică. Sînt vedete autentice, în bunul sens al cuvîntului. Dar nici unul dintre ei nu s-ar putea exprima la nivelul calităţilor de care dispune dacă evoluţia sa nu s-ar integra, creator, ÎNTR-UN MOD COLECTIV DE ACŢIONARE. Pentru că vedeta fotbalului actual este neapărat recrutată dintre jucătorii de tip polivalent despre care se vorbea în prima parte a articolului, dintre acela în stare să acţioneze pe zone diverse, în funcţii multiple : componenţii liniilor dinapoi să se transforme în veritabili înaintaşi cînd „urcă" în atac, iar cei din „avangarda echipei" să devină primii apărători la nevoie. Se realizează, astfel, acea unitate de care am amintit, acel „bloc funcţional" fără de care nu pot fi concepute acţiunile de suplinire (în apărare) şi de susţinere (în atac).

Şi, cum nici în fotbal teoria nefondată pe date concrete nu valorează doi bani, să argumentăm cele spuse, folosindu-ne, în încheiere, de exemplul — Ajax, echipa care, în ultimii ani, n-a beneficiat de mai multe vedete decît Bayern München, Juventus Torino, Real Madrid sau Leeds United dar care, pentru a crea diferenţa, a dat o forţă mai mare de exprimare tacticii colective. Acelei tactici care, în mare contrast cu trecutul echipei, a permis celor trei jucători de la mijloc, Haan, Neeskens şi Gerry Mühren, să înscrie, în ediţia 1971/72 a campionatului olandez, nu mai puţin de 31 de goluri. Un an mai tîrziu, trio-ul median al lui Ajax reuşea să-şi majoreze porţia la 34 de goluri ! Dar nu numai ei, ci şi componenţi ai apărării imediate, Kroll, Hulshoff şi..., libero-ul Blackenburg au înscris şi ei, în aceeaşi perioadă, destul de multe goluri.

★ ★ ★

Un **„Ce-i de făcut ?"** se impune, desigur, şi în încheierea prezentelor rînduri.

Ce trebuie întreprins, aşadar, pentru ca divizionarele A să lichideze rămînerea în urmă faţă de evoluţia fotbalului internaţional şi la acest important capitol, al tacticii. Pentru fotbalul nostru perioada de faţă este aceea a startului în cursa acumulărilor pe planul pregătirilor fizice, desfăşurate în localităţile reşedinţă ale divizionarelor A, precum şi în staţiunile montane, acolo unde plămînul fotbalistului simte nevoia ozonificării.

Abia după aceea, în cea de a doua parte a antrenamentelor de iarnă, **echipele işi vor îndrepta atenţia în direcţia îmbunătăţirii factorului tactic.** Va fi etapa de lucru în care, pe suportul rezistenţei şi forţei căpătate pînă atunci, divizionarele A vor trebui să-şi însuşească şi din imperativele tehnico-tactice ale marelui fotbal, proprii jucătorului polivalent.

Sînt cerinţele-realităţi ale fotbalului contemporan care, numai dacă vor fi însuşite temeinic, vor permite echipelor noastre de club şi, implicit, reprezentativei naţionale, să refacă din terenul pierdut în stagiunea trecută.

Gheorghe NICOLAESCU

„Tactica fricii", în interpretarea Politehnicii Iaşi, acreditează, pe terenul Petrolului, dăunătoarea idee a antijocului...

Pregătiri... Pregătiri... Pregătiri...

LA DINAMO, STARTUL (OFICIAL) SE DĂ MÎINE

La Dinamo, pregătirile încep, de fapt, duminică. Dar jucătorii clubului din şoseaua Ştefan cel Mare, marea lor majoritate, s-au întîlnit, la sală, încă de ieri, adică în cea de a doua zi a efectuării controlului medical. Şi pentru că tot s-au întîlnit a urmat — se putea, oare, altfel ? — o miuţă. Dar... aici are antrenament echipa de volei. Dorinţa de mişcare nu poate fi însă stăvilită şi se formează grupuri. *Stoenescu, Lucescu* şi *Moldovan* încearcă vigilenţa unui portar improvizat : *Deleanu. Sătmăreanu II* şi *Moldovan* se întrec în plasarea balonului în... coşul de baschet. *Radu Nunweiller* şi *Sandu Gabriel* îl „întind" într-un colţ pe *Constantinescu.* Apare şi *Dumitrache.* Antrenorul *Nelu Nunweiller* vine pentru a-şi lua în primire fluierul de arbitru, dar voleibaliştii mai au încă mult de lucru... Şi aşa trece un ceas, *Lucescu* şi *Radu Nunweiller* se grăbesc spre casă, ca şi *Dobrău,* care de fapt merge la gară : *„Îmi conduc rudele la tren".*

În sfîrşit, plasa de volei e scoasă, se încinge miuţa. De o parte, *Stoenescu, Moldovan, Sătmăreanu II,* de cealaltă, *Florian Dumitrescu, Deleanu* şi *Sandu Gabriel.* După numai cîteva minute, prima mini echipă conducea cu 3—0... *(g. r.).*

REINTÎLNIRE ÎN VALEA DOMANULUI
(minus absenţii Beldeanu, Voinea etc.)

La Reşiţa, vacanţa a luat sfîrşit şi lotul a fost convocat joi dimineaţa pentru controlul medical, în timp ce secţia de fotbal şi antrenorul Ion Reinhardt au definitivat programul pregătirilor.

Începînd de vineri au loc primele antrenamente, în aer liber, la Reşiţa, urmînd ca de la 10 ianuarie lotul să se deplaseze pentru două săptămîni de pregătire la Băile Herculane.

De menţionat că de la prima reuniune au lipsit **Beldeanu, D. Popescu, Voinea şi Kiss,** despre a căror absenţă nimeni nu a ştiut nimic. (n.r. : să fie vorba doar de o întîrziere de cîteva ore ?)

D. GLĂVAN — coresp.

ŞOIMII SIBIU A ÎNCEPUT PREGĂTIRILE

Fotbaliştii divizionarei B **Şoimii Sibiu** — din seria a II-a — au fost prezenţi vineri la Cabinetul judeţean de medicină sportivă, unde dr. Alexandru Costea efectuează un riguros control medical, care constă din examen clinic general, investigarea capacităţii de efort şi examinări complexe.

După acest control, lotul sibian, condus de **Viorel Mureşan şi Horst Ratcher,** va începe antrenamentele de acomodare la efort care vor dura pînă joi, 10 ianuarie, după care va urma o perioadă de pregătire la Bîlea Lac.

ILIE IONESCU, coresp. judeţean

FLACĂRA MORENI ARE ŞANSE DE PROMOVARE...

...crede antrenorul Virgil Blujdea

Curînd, mai precis la 1 aprilie, se împlinesc 10 ani de cînd **Virgil Blujdea** a preluat conducerea tehnică a echipei Flacăra Moreni, perioadă în care activitatea sa a cunoscut multe succese. În perioada 1969—71, el a lipsit de la cîrmă şi echipa a cunoscut un declin coborînd în Divizia C, dar, după revenirea sa, formaţia din Moreni a reintrat anul trecut în eşalonul secund, unde joacă un rol de frunte în seria a II-a, ocupînd locul 3, la trei puncte de liderul Chimia Rm. Vîlcea.

Zilele trecute, antrenorul Virgil Blujdea ne-a împărtăşit din preocupările avute în sezonul trecut şi proiectele sale pentru returul actualei ediţii a campionatului.

— **Am pornit la drum, în general, cu aceiaşi jucători care au readus echipa în Divizia B** — ne-a spus Virgil Blujdea. **Toţi sînt tineri şi în acest sens, media de vîrstă (21 de ani şi 9 luni) este elocventă. Ne-am propus, atunci, în august, să jucăm frumos şi să ocupăm un loc ferit de emoţii.**

— Dar, acum sînteţi în plasa liderului, la o diferenţă de trei puncte !...

— **Ocupăm o poziţie nesperată, ca urmare, în principal, a doi factori : buna organizare a jocului, atît în fazele de apărare cît şi în cele de atac, şi omogenitatea formaţiei. În plus toţi elevii au fost disciplinaţi şi acest atu a contat mult în întîlnirile din toamnă.**

În primăvară, vrem să evoluăm la acelaşi nivel, să arătăm tuturor că formăm un colectiv bine sudat sufleteşte.

— Asta înseamnă că vizaţi locul întîi ?

— **Eu cred că avem şanse cu fruntaşele Chimia Rm. Vîlcea, Şoimii Sibiu şi Metalul Bucureşti. Şi ele sînt alimentate de programul returului, mai avantajos decît al adversarelor noastre, de dorinţa de afirmare şi de puterea de muncă a jucătorilor. Dar pentru realizarea unui asemenea obiectiv, avem nevoie de un sprijin şi mai consistent din partea asociaţiei (preşedinte : Paul Andrei) şi al biroului secţiei de fotbal (preşedinte : ing. Nelu Bărbulescu). Noi am primit ajutor şi pînă acum din partea asociaţiei şi a secţiei, dar acum eforturile acestor doi factori vor trebui să se facă simţite şi mai mult pentru a se putea împlini dorinţa ca Flacăra să se numere printre divizionarele A.**

P. VINTILĂ